

เอกสาร และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจการวิจัยที่ทำมาแล้วเพื่อจะใช้เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

ปีพุทธศักราช 2513 พong เกิดแก้ว ได้วิจัยเรื่องสมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ ทดสอบนักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จำนวน 229 คน นักเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ 148 คน และนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย 150 คน ระดับชั้นจะเกือบเท่า ๆ กันในแต่ละโรงเรียน ผลการวิจัยสมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนพิบูลวิทยาลัยและนักเรียนโรงเรียนวิสามนัญของรัฐบาลเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วปรากฏว่า

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนมีความอดทนของร่างกาย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย มีความเร็ว ความอดทนของกล้ามเนื้อ ท้าล้างของกล้ามเนื้อ และความอดทนของกล้ามเนื้อ แขนและไหล่ ดีกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนมีความเร็ว ท้าล้างของกล้ามเนื้อ ความอดทนของกล้ามเนื้อ ท้าล้างของกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ แขนและไหล่ และความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย มีความอดทนของร่างกาย ความอดทนของกล้ามเนื้อ ท้าล้างของกล้ามเนื้อ แขนและไหล่ ดีกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล

ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีกำลังของกล้ามเนื้อและความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย มีความเร็วความอดทนของร่างกาย ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอดทนของกล้ามเนื้อ แขนและไหล่ดีกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล

สำหรับสมรรถภาพโดยรวมของนักเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัย และนักเรียนวิสามนัญของรัฐบาลนั้น ปรากฏว่านักเรียนมีกำลังของกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ แขน ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนแบบประสมพิบูลวิทยาลัยมีความเร็ว ความอดทนของร่างกาย ความอดทนของกล้ามเนื้อ ท้อง ความอดทนของกล้ามเนื้อ แขนและไหล่ ดีกว่านักเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุที่ว่า นักเรียนแบบประสมพิบูลวิทยาลัยมีเวลาเรียนพลศึกษามากกว่าและใช้หลักสูตรในการเรียนการสอนซึ่งได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับความจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการส่งเสริมสมรรถภาพทางร่างกาย¹

ปีพุทธศักราช 2513 วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ผลปรากฏว่า

1. สมรรถภาพทางกายจะเพิ่มขึ้น ตามอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง
2. สมรรถภาพทางกายกับบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กันสูง

¹ ฟอง เกิดแก้ว, "สมรรถภาพทางกายของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมพิบูลวิทยาลัยและนักเรียนโรงเรียนมัธยมวิสามนัญของรัฐบาล," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 122-124.

3. สมรรถภาพทางกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันต่ำ
4. ระหว่างน้ำหนักกับความแข็งแรง ความแข็งแรงกับกำลังมีความสัมพันธ์กันสูง¹

ปีพุทธศักราช 2514 สุনারี ศันสนีย์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพทางกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 4 ระดับคือ ประถมศึกษาตอนต้น 34 คน ประถมศึกษาตอนปลาย 36 คน มัธยมศึกษาตอนต้น 41 คน และมัธยมศึกษาตอนปลาย 9 คน ตามลำดับ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่าสมรรถภาพทางกายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน²

ปีพุทธศักราช 2515 เอนก หงษ์ทองคำ ทำการสำรวจสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเปรียบเทียบกับสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสาธิตกรมการฝึกหัดครูกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 960 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนชายและหญิงอย่างละ 480 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

¹ วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, อนันต์ อัครชู และศิลาปชัย สุวรรณธาดา, "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับบุคลิกภาพและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา," (รายงานการวิจัยคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 8.

² สุনারี ศันสนีย์, "สมรรถภาพทางกายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 57.

นักเรียนชายโรงเรียนมัธยมสาธิตทุกชั้น มีสมรรถภาพทางกายด้านความเร็วเฉลี่ยคนละ 7.8 วินาที ความอดทนของกล้ามเนื้อท้องเฉลี่ยคนละ 23.3 ครั้ง/30 วินาที และความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายเฉลี่ยคนละ 10.0 วินาที ก็ว่านักเรียนชายของโรงเรียนมัธยมกรมสามัญศึกษา (เฉลี่ย 8.2 วินาที, 19.7 ครั้ง/30 วินาที และ 15.5 วินาที ตามลำดับ)

นักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมสาธิตทุกชั้นมีสมรรถภาพทางกายด้านความเร็วเฉลี่ยคนละ 8.0 วินาที กำลังของกล้ามเนื้อขาเฉลี่ย 154 เซนติเมตร ความอดทนกล้ามเนื้อท้องเฉลี่ย 10.6 ครั้ง/30 วินาที ความอดทนของกล้ามเนื้อแขนและไหล่เฉลี่ย 4.1 วินาที ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายเฉลี่ย 12.0 วินาที และความอ่อนตัว 5.4 เซนติเมตร ก็ว่านักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมกรมสามัญศึกษา (เฉลี่ย 10.6 วินาที, 145 เซนติเมตร 8.6 ครั้ง/30 วินาที, 2.7 วินาที, และ 4.8 วินาที ตามลำดับ)

สมรรถภาพทางกายด้านอื่น ๆ ของนักเรียนทั้งสองโรงเรียนไม่แตกต่างกันที่ระดับมีนัยสำคัญ .01¹

ปีพุทธศักราช 2516 จรรยา แก่นวงษ์คำ ได้ทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายของเยาวชนในศูนย์เยาวชนภาคกลางและภาคใต้ โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ ผลการวิจัยปรากฏว่า

¹ เอนก หงษ์ทองคำ, "การสำรวจสมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 59.

เยาวชนในศูนย์เยาวชนชนบทภาคกลางมีสมรรถภาพทางกาย ค่านกระโดดไกล และแรงบีบมือดีกว่าเยาวชนชายในศูนย์เยาวชนภาคใต้ แต่เยาวชนชายในศูนย์เยาวชนภาคใต้มีสมรรถภาพทางกายค่านลู่วิ่ง ดีกว่าเยาวชนชายในศูนย์เยาวชนภาคกลางส่วนการทดสอบ วิ่ง 50 เมตร ค้างข้อ วิ่งเก็บของ วิ่งทางไกลและผลรวมปรากฏว่า เยาวชนชายในศูนย์เยาวชนทั้งสองแห่งมีสมรรถภาพทางกายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

เยาวชนหญิงในศูนย์เยาวชนชนบทภาคกลางมีสมรรถภาพทางกายค่านการวิ่ง 50 เมตร และวิ่งเก็บของดีกว่าเยาวชนหญิงในศูนย์เยาวชนภาคใต้ รวมทั้งการลู่วิ่ง วิ่งทางไกล งอตัวไปข้างหน้า และผลรวมนั้นเยาวชนหญิงในศูนย์เยาวชนภาคกลางมีสมรรถภาพทางกายดีกว่าเยาวชนหญิงในศูนย์เยาวชนภาคใต้ สำหรับการยืนกระโดดไกล แรงบีบมือ และงอแขนห้อยตัวปรากฏว่าเยาวชนหญิงในศูนย์เยาวชนทั้งสองภาคมีสมรรถภาพทางกายแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ¹

ปีพุทธศักราช 2516 ทรงสวัสดิ์ ไชยมภู ได้วิจัยเรื่องสมรรถภาพทางกายของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาวិทยาลัยครูส่วนกลางโดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 700 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 ทั้ง 4 สถาบัน วิ่ง 50 เมตร มัชฌิมเลขคณิต 7.94 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99 ยืนกระโดดไกลมัชฌิมเลขคณิต 212.25 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 31.71

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ รวย แก่นวงษ์คำ, "การทดสอบสมรรถภาพทางกายของเยาวชนในศูนย์ฝึกเยาวชนชนบทภาคกลางและภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 45.

วิ่ง 1,000 เมตรมัชฌิมเลขคณิต 233.25 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 34.05 แรงบีบมือ มัชฌิมเลขคณิต 38.7 กิโลกรัม ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.04 ลูกนึ่ง 30 วินาที มัชฌิมเลขคณิต 20.31 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.08 ค้างข้อมมัชฌิมเลขคณิต 8.76 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.09 วิ่งเก็บของมัชฌิมเลขคณิต 10.86 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .93

2. ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูทั้ง 4 สถาบัน วิ่ง 50 เมตร มัชฌิมเลขคณิต 10.42 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.44 ยืนกระโถกไกลมัชฌิมเลขคณิต 144.45 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 20.20 วิ่ง 800 เมตรมัชฌิมเลขคณิต 256.28 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 35.17 แรงบีบมือมัชฌิมเลขคณิต 25.60 กิโลกรัม ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.15 ลูกนึ่ง 30 วินาที มัชฌิมเลขคณิต 8.70 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.19 งอแขนหยอตัว มัชฌิมเลขคณิต 7.74 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.30 วิ่งเก็บของ มัชฌิมเลขคณิต 12.67 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .95

3. ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชาย ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูทั้ง 4 สถาบัน วิ่ง 50 เมตรมัชฌิมเลขคณิต 7.93 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .94 ยืนกระโถกไกลมัชฌิมเลขคณิต 210.36 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 32.21 วิ่ง 1,000 เมตร มัชฌิมเลขคณิต 259.12 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 45.04 แรงบีบมือ มัชฌิมเลขคณิต 37.10 กิโลกรัม ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.96 ลูกนึ่ง 30 วินาที มัชฌิมเลขคณิต 18.95 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.15 ค้างข้อมมัชฌิมเลขคณิต 7.34 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.51 วิ่งเก็บของ มัชฌิมเลขคณิต 10.82 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .75

4. ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาหญิง วิทยาลัยครูทั้ง 4 สถาบัน วิ่ง 50 เมตร มัชฌิมเลขคณิต 10.47 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.28 ยืนกระโถกไกลมัชฌิมเลขคณิต 148.52 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 20.16 วิ่ง 800 เมตร มัชฌิมเลขคณิต 288.40 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 59.10 แรงบีบมือ

มัธยิมเลขคณิต 28.10 กิโลกรัม ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.93 ลูกนั่ง 30 วินาที มัธยิมเลขคณิต 9.13 ครั้ง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.38 งอแขนหยอกตัว มัธยิมเลขคณิต 14.14 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.20 งอตัวไปข้างหน้า มัธยิมเลขคณิต 7.80 เซนติเมตร ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.20 วิ่งเก็บของมัธยิมเลขคณิต 12.51 วินาที ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .90¹

ในปีคริสต์ศักราช 1969 ซาunders (Saunders) และคณะได้วิจัยเรื่อง สมรรถภาพทางกายและการรวมกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้น 9-12 โดยใช้แบบทดสอบ สมรรถภาพทางกายของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา แบ่งนักเรียน เป็น 3 พวก คือ

1. พวกที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกทั้งหมด
2. พวกที่เลือกเรียนวิชาพลศึกษาบางวิชา
3. พวกที่ไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษา

ผลการทดสอบที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่า พวกที่เลือกเรียนวิชาพลศึกษาทุก วิชา มีสมรรถภาพทางกายที่ดีที่สุด และพวกที่ไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษาเลย มีสมรรถภาพทางกาย ต่ำที่สุด²

¹ ทรงสวัสดิ์ ไชยมภู, "สมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิทยาลัยครูส่วนกลาง," (วิทยานพนธ์ปริณิถัมภ์บัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 29-31.

² Ronald J. Saunders and Others, "Physical Fitness of Higher School Students and Participation in Physical Education In. class," The Research Quarterly 40 (October 1969) : 552-560.

ในปีคริสต์ศักราช 1970 ไบรอัน (Bryant) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการศึกษาของเด็กชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้เด็ก 155 คน จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐแคนซัส โดยใช้แบบทดสอบของสมาคมสุขภาพ พลศึกษา และสันทนาการ แห่งสหรัฐอเมริกา และแบบทดสอบ เดินวิ่ง 12 นาที เพื่อวัดระดับสมรรถภาพทางกาย ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ได้ข้อมูลจากระเบียบสละสม รวมทั้งบันทึกของฝ่ายแนะแนวของโรงเรียนเมื่อวิจัยแล้วปรากฏว่าสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการศึกษาอย่างมาก¹

ปีคริสต์ศักราช 1970 นัทสัน (Knutson) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบระหว่างสมรรถภาพทางกายกับความสามารถทางกีฬาและความสำเร็จในการศึกษาของเด็กชั้นประถม ผู้ถูกทดสอบเป็นชาย 87 คน หญิง 73 คน จากโรงเรียน 3 แห่ง ซึ่งแต่ละคนผ่านการทดสอบสมรรถภาพ โดยให้วางลูกบอล ค้างขอ กระโดดเชือก ลูกนั่ง วิ่ง 50 หลา ยืนกระโดดไกล วิ่ง 600 หลา เมื่อทดสอบแล้วให้เรียนพลศึกษาจากการสอน 3 แบบคือ เรียนพลศึกษาจากครูสอนพลศึกษาอย่างเดียว เรียนพลศึกษาจากครูพลศึกษาสัปดาห์ละครั้ง และมีที่ปรึกษาทางพลศึกษามาสอนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง และเรียนพลศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา (Physical Education Specialist) แต่เพียงผู้เดียว เมื่อก่อนจะจบภาคเรียนมีการวัดสมรรถภาพทางกายอีกครั้ง ผลปรากฏว่าผู้ที่มีสมรรถภาพทางกายดีจะมีความสามารถในทางกีฬาคือด้วย²

¹Thomas Wayne Bryant, "The Relationship of Physical Fitness and Other Selected Factors to Academic Over and Under Achievement in Junior High School Boys," Dissertation Abstracts International 30(December 1970) : 2723-A

²Carl Ernest Knutson, "Comparison of Physical Fitness and Sports Skills Performance and Academic Achievement of Elementary School Pupils," Dissertation Abstracts International 7(January 1971) : 3321-A.

ปีคริสต์ศักราช 1970 จอห์นสัน (Johnson) ได้วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับมโนทัศน์สำหรับตนเอง (Self-Concept) โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพพื้นฐานของเฟลชแมน (Fleishman Basic Fitness Tests) ทดสอบสมรรถภาพทางกาย และใช้แบบทดสอบสเกลวัดมโนทัศน์สำหรับตนเองของรัฐเทนเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale) ของนักเรียนนิโกรกับนักเรียนผิวขาวซึ่งอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนนิโกรมีความแข็งแรง อ่อนดึกกว่านักเรียนผิวขาว
2. นักเรียนนิโกรมีความเข้าใจเรื่อง สุขภาพ คุณค่าของสุขภาพ ลักษณะรูปร่าง ทักษะและความรู้ในเรื่องเพศดีกว่านักเรียนผิวขาว
3. นักเรียนนิโกรมีทักษะในเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับตนเองหลายลักษณะกว่านักเรียนผิวขาว
4. มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างสมรรถภาพทางกายกับมโนทัศน์สำหรับตนเอง¹

ปีคริสต์ศักราช 1971 แลชลีย์ (Lashley) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับบุคลิกภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสมรรถภาพทางกายของเด็กนิโกรกับเด็กคอรีเคเชียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้เด็ก 500 คน โดยใช้แบบทดสอบของสมาคมสุขภาพพลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา แบบทดสอบบุคลิกภาพ (Psychological Inventory) และแบบทดสอบฐานะทางเศรษฐกิจคนอเมริกัน (American Home Scale) ผู้ถูกทดสอบทุกคนจะต้องเรียนวิชาพลศึกษา การทดสอบดำเนินการทั้งครูผู้สอนพลศึกษาและผู้ทำการวิจัย ผลปรากฏว่า

---

¹ Joseph B. Johnson, "The Relationship Between Physical Fitness and Self-Concept," Dissertation Abstracts International, 31(October 1971) : 5160-A.

1. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างบุคลิกภาพกับสมรรถภาพทางกายของ
เด็กนิโกร
2. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างบุคลิกภาพกับสมรรถภาพทางกายของเด็ก
คอรัเคเซียน
3. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างฐานะเศรษฐกิจในสังคมกับสมรรถภาพทางกาย
ของเด็กนิโกร
4. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างฐานะเศรษฐกิจในสังคมกับสมรรถภาพ
ทางกายของเด็กคอรัเคเซียน
5. เด็กนิโกรมีความสามารถสูงกว่าเด็กคอรัเคเซียนเกี่ยวกับคั้งซอ ลูกนั่ง
6. เด็กคอรัเคเซียนมีความสามารถสูงกว่าเด็กนิโกรเกี่ยวกับวิ่ง 600 หลา
7. เด็กนิโกรและเด็กคอรัเคเซียนมีความสามารถไม่แตกต่างกันเกี่ยวกับวิ่งเก็บของ,
ยื่นกระโดดไกล, วิ่ง 50 หลา และขว้างลูกบอล¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

¹Kent Adrian Lashley, "A Comparative Study of Negro and Caucasian Junior High School Boys on Selected Factors of Personality, Socioeconomic Status, and Physical Fitness," Dissertation Abstracts International 32(March 1972) : 5022-A.